

дойдатъ, пакъ не ще могатъ да ги намѣрятъ. Тѣ носѣха съ себе си другъ единъ фенеръ, който въртѣха въ видъ на колело, за да ни показватъ де сж.

Огньоветѣ.

— Ето Оборище! гледайте тамъ долу въ трапа, дето свѣтятъ огньоветѣ, каза единъ отъ тримата водачи, които се бѣха спрѣли на едно високо мѣсто.

Напреде ни се представи такава очарователна картина, на която дълго време не можехме да се нагледаме. Посрѣдъ гжстата шума на високитѣ букове, между дветѣ тѣснини на бърдата, се издигаше голѣмо свѣтливо кжлбо, като че долу на земята горѣше нѣкое здание, на което се отражаваха само лжчитѣ.

— Тая свѣтлина е отъ фенеритѣ и отъ накладенитѣ огньове — прибавиха водачитѣ.

Следъ малко, когато се навалихме вече къмъ рѣкичката, захванаха да достигатъ до насъ гласоветѣ на депутатитѣ, като се разговаряха помежду си. Единъ отъ тримата ни водачи се затече напредъ да извести въ събранието за пристигането ни.

Когато се доближихме до самото Оборище, което стоеше напреде ни въ всичкото свое величие, освѣтено съ много огньове и фенери, закачени по дърветата, като че да бѣше театъръ и когато видѣхме, че депутатитѣ се строятъ въ редъ, за да отдадатъ приличнитѣ почести на войводата Бенковски, то и той заповѣда на своята свита да трѣгне въ редъ, двама по двама. Попъ Грую бързо извади патрахиля си, постѣкми своитѣ жълтоглави пищови, извади си косата навънъ, която разпуста на плещитѣ си, изтегли сабята си навънъ и съ кръстъ въ